

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci úpadcu **H. P., a. s., „v konkurze“, L.**, IČO: X., o **schválenie konečnej správy o speňažení majetku z podstaty, vyúčtovania odmeny a výdavkov správcu**, na odvolanie konkurzného veriteľa **S. K., a. s., C.**, IČO: 35 776 005, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. novembra 2010, č. k. 36-24K 261/97-294, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. novembra 2010, č. k. 36-24K 261/97-294 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 25. 11. 2010, č. k. 36-24K 261/97-294 schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu v znení predloženom správcom zo dňa 27. 09. 2010. V odôvodnení uviedol, že proti konečnej správe podal v zákonom stanovenej lehote námietky veriteľ S. K., a. s., B., v ktorých namietol, že:

- ani v novo predloženej konečnej správe nie je riešené uspokojenie pohľadávky veriteľa S. K., a. s.,
- oddelený veriteľ v konaniach, začatých do 01. 02. 1998, má právo na vydanie celého výťažku bez odpočítateľných položiek,
- veriteľovi sa javí vyplatená daň z nehnuteľnosti ako neprímerane vysoká a taktiež neprímerane vysoké sú aj náklady na likvidáciu nebezpečného odpadu,
- ako posledné namieta vyúčtovanie a vyplatenie nákladov za právne služby, poskytnuté iným advokátom.

Čo sa týka vyhodnotenia uplatnených námietok zo strany veriteľa na základe vyššie uvedeného súd prvého stupňa konštatoval, že tieto nie sú opodstatnené, preto sa nimi pre samotné hodnotenie konečnej správy ďalej nezaoberal.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa ďalej uvádza, že súd prvého stupňa vykonal kontrolu jednotlivých prepočtov podľa konečnej správy a skonštatoval skutočnosť, že jednotlivý finančný majetok, ktorý bol získaný speňaženým a ostatnými príjmami predstavoval hodnotu 41 863,52 Eur. Po odpočítaní nákladov spojených so správou a udržiavaním podstaty 28 912,51 Eur zostáva na účte suma 12 951,01 Eur, pričom náklady na ukončenie konkurzu, vrátane odmeny správcu, súdneho poplatku a nákladov na správu a úschovu registratúry je potrebná suma 13 587,93 Eur. Z tohto dôvodu sa celkové vyúčtovanie dostalo do mínusovej položky predstavujúcej sumu - 636,92 Eur, z ktorej by mal správca ešte vyplatiť vyššie nevyhnutné výdavky spojené s ukončením konkurzu. Správca preto navrhol zrušenie konkurzu podľa ust. § 44 ods. 1 písm. a/ ZKV nakoľko zistil, že tu už nie sú predpoklady pre ďalšie pokračovanie konkurzu z dôvodu nedostatku majetku. Zároveň, ale správca oznámil súdu prvého stupňa, že sú ešte v konaní viaceré žaloby v prospech úpadcu, kde po ich úspešnom ukončení je možné po právoplatnosti uznesenia o zrušení konkurzu viesť pre takto zistené pohľadávky výkon rozhodnutia, alebo exekúciu podľa ust. § 45 ods. 2 ZKV.

Súd prvého stupňa prejednal celú konečnú správu, vykonal kontrolu jednotlivých prepočtov a dospel k záveru, že konečná správa je správna a dôvodná.

Proti uzneseniu sa odvolal konkurzný veriteľ S. K., a. s., B. a žiadal jeho zrušenie. V odvolaní uviedol, že v bode B.II. konečnej správy je uvedený nehnuteľný majetok, ktorý bol založený v prospech D. Ú. Z. (pohľadávka bola postúpená S., a. s.) a podmienky, za akých bol speňažený, avšak opätovne chýba informácia o uspokojení oddeleného veriteľa. Správca konkurznej podstaty ani v novo predloženej konečnej správe vôbec neriešil uspokojenie pohľadávky S. K., a. s. ako oddeleného veriteľa, napriek uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 04. 2010, č. k. 3 Obo 139/2009, v ktorom sa uvedený súd stotožnil s názorom S. K., a. s. ako odvolateľom. V uznesení zo dňa 25. 11. 2010 sa uvádza stanovisko správcu konkurznej podstaty, že oddelený veriteľ nemusí byť vôbec uspokojený.

Krajský súd v Banskej Bystrici na námietku oddeleného veriteľa vôbec neprihliadol s odôvodnením, že v konečnej správe nie je povinnosťou správcu uvádzať návrh na finančné vysporiadanie jednotlivých veriteľov, títo majú len byť súčasťou zoznamu veriteľov, ktorý by mal tvoriť prílohu konečnej správy. Odvolateľ má za to, že predmetná informácia má byť súčasťou konečnej správy, nakoľko v prípade, ak správca konkurznej podstaty odráta z výťažku určeného pre oddeleného veriteľa akékoľvek náklady a nevyplatí oddelenému veriteľovi celý výťažok, pričom v rozvrhovom uznesení iba uvedie sumu určenú pre oddeleného veriteľa, veriteľ sa nemôže úspešne brániť v odvolaní voči rozvrhovému uzneseniu voči nákladom, čím by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Odvolateľ v odvolaní ďalej uviedol, že návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný dňa 18. 07. 1997. V konaniach začatých do 01. 02. 1998 zákon nepozná odpočítateľné položky a priznáva oddelenému veriteľovi právo na celý výťažok. Preto nie je zrejmé, z akého dôvodu správca konkurznej podstaty z výťažku speňaženia určeného pre oddeleného veriteľa odráta všetky svoje náklady a uviedol, že pre oddeleného veriteľa nezostali žiadne finančné prostriedky. V uznesení zo dňa 25. 11. 2010 sa súd s námietkou veriteľa dostatočne nevysporiadal, nakoľko uviedol, že správca konkurznej podstaty v predmetnej konečnej správe neuvádza žiadne nákladové položky.

Odvolateľ zdôraznil, že namietal výdavky správcu konkurznej podstaty vo výške 4 467,70 Eur (134 594,-- S.), ktoré správca uvádza na str. 8 Konečnej správy ako výdavky za právnu pomoc a žiadal súd prvého stupňa, aby predmetnú nákladovú položku v súlade so zásadou účelnosti a hospodárnosti konkurzného konania nezahrnul medzi náklady konkurznej podstaty. V napadnutom uznesení sa uvádza stanovisko správcu konkurznej podstaty, že v danom konkurze bolo vedených niekoľko sto súdnych konaní, prípadne exekučných konaní, ktoré z časového hľadiska nemohol on sám zabezpečiť, nakoľko v tej dobe viedol celkom päť konkurzov. Skutočnosť, že správca konkurznej podstaty v danom období viedol ešte ďalších päť konkurzov, je podľa odvolateľa irelevantná, nakoľko takto spôsobená zaneprázdnenosť správcu konkurznej podstaty nemôže byť na úkor konkurzných veriteľov v tomto konkurznom konaní. V prípade, ak to správca konkurznej podstaty časovo nezvládal, mal možnosť požiadať o odvolanie z funkcie správcu konkurznej podstaty v niektorých konkurzných konaniach. Na základe uvedeného má konkurzný veriteľ za to, že

v prípade, ak správca konkurznej podstaty zadá časť prác, ktoré môže vykonávať sám, tretej osobe, mala by byť odmena tretej osoby uhradená správcom z jeho odmeny a nie ako náklady podstaty, ktoré majú znášať veritelia.

Vzhľadom na uvedené odvolateľ žiada, aby odvolací súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. 11. 2010, č. k. 36-24K 261/97-294 a vec vrátil na prejednanie prvostupňovému súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania a v medziach dôvodov odvolania a dospel k záveru, že odvolanie konkurzného veriteľa je sčasti dôvodné.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa v konkurze, vyhlásenom na majetok úpadcu H. P., a. s., „v konkurze“, L., IČO: X., schválil konečnú správu s vyúčtovaním odmeny a výdavkov správcu.

Námietky odvolateľa zo dňa 14. 10. 2010 proti konečnej správe vo všetkých jeho častiach súd prvého stupňa nepovažoval za dôvodné, preto sa nimi pre samotné hodnotenie konečnej správy ďalej nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je v časti námietky odvolateľa, smerujúcej k nároku oddeleného veriteľa nepreskúmateľné, pretože nespĺňa náležitosti predpokladané ust. § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého súd v odôvodnení rozhodnutia stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť

rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci.

Súd prvého stupňa však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Iba takéto odôvodnenie je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Odvolací súd uvádza, že ak je skončené speňaženie, zostaví správca konečnú správu, ktorá sa netýka len postupu speňaženia, ale je celkovou bilanciou jeho činnosti. Musí preto obsahovať najmä súhrn konkurzných aktív, súhrn konkurzných pasív, výsledky prieskumných pojednávaní, výsledky incidenčných sporov, prehľad plnení, ktoré plnenia správca poskytol v priebehu konkurzu, prehľad výťažkov, ktoré boli dosiahnuté predajom, prehľad vecí a pohľadávok, ktoré správca sám vylúčil z podstaty. Konečná správa musí vyústiť v údaj o tom, aký vysoký výťažok má byť rozdelený medzi veriteľov a prehľad pohľadávok, ktoré z neho majú byť uhradené. Súčasťou konečnej správy musí byť i vyúčtovanie odmeny správcu podstaty. Súčasne s odmenou účtuje správca i svoje výdavky.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa k uspokojeniu pohľadávky veriteľa S. K., a. s., B. (odvolateľa), ktorého uspokojenie nie je správcom konkurznej podstaty vôbec riešené, uviedol, že nie je v konečnej správe povinnosťou správcu uvádzať návrh na finančné vysporiadanie jednotlivých veriteľov, títo majú byť len súčasťou zoznamu veriteľov, ktorý by mal tvoriť prílohu konečnej správy. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že konečná správa o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu v znení predloženom správcom zo dňa 27. 09. 2010 neobsahuje návrh na finančné vysporiadanie jednotlivých veriteľov, pričom k samotnej konečnej správe nie je priložená žiadna príloha. Takto predloženú konečnú správu z uvedeného dôvodu nie je možné schváliť.

Odvolací súd ďalej zisťuje, že sa veriteľ jednou z námietok dovoľával skutočnosti, že z priznaného práva na vydanie výťažku zo speňaženej založenej nehnuteľnosti sa neodpočítavajú odpočítateľné položky v súlade s právnou definíciou platnou do 01. 02. 1998. Prvostupňový súd sa s uvedenou námietkou riadne nevysporiadal, keď konštatoval, že správca uvádza len výšku príjmu z predaja HIM a zásob a neuvádza žiadne nákladové položky, ktoré mu s týmto predajom vznikli a ktoré by od prípadného výťažku plánoval odpočítať. Takéto odôvodnenie je nedostatočné, nakoľko z neho nie je zrejmé, akým spôsobom sa riešil výťažok speňaženia určeného pre oddeleného veriteľa.

V súvislosti s nárokom oddeleného veriteľa pri vydaní nového rozhodnutia sa súd prvého stupňa dôsledne neriadil ani právnym názorom odvolacieho súdu, vyplývajúceho z jeho uznesenia, vydaného 21. 04. 2010, sp. zn. 3 Obo 139/2009 v tom smere, že odôvodnenie jeho rozhodnutia nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia.

Za neopodstatnené považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie odvolateľa, smerujúce k nákladom za právne služby, poskytnuté správcovi iným advokátom, ktorá námietka nie je dôvodná, okrem iného aj z toho dôvodu, že vyplácanie odmeny bolo schválené opatrením súdu zo dňa 19. 11. 1998. Preto sa odvolací súd touto námietkou odvolateľa ďalej nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistil, že súd prvého stupňa sa pri vyhotovení napadnutého uznesenia neriadil ust. § 157 ods. 2 v spojení s § 169 ods. 2 O. s. p., keďže predmetné uznesenie neodôvodnil, pričom jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie oddeleného veriteľa, podané z týchto dôvodov, je preto dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O. s. p. zrušil a vec vrátil tomuto súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Pre Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, je právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 226 O. s. p. záväzný.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 17. marca 2011

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová